

РЕШЕНИЕ

№ 3680

гр. София, 08.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 26.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Златка Илиева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2505** по описа за **2020** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

С решение от 07. 02. 2020 г. по НАХД № 8056 / 2019 г., Софийски районен съд, НО - 104 състав, е потвърдил наказателно постановление (НП) № 22-005178 / 31. 10. 2018 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда – С.”, с което на [фирма], в качеството му на работодател, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда, му е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 2000 лева.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от [фирма], [населено място], в която се моли решението да бъде отменено като постановено при нарушение на материалния и процесуалния закон - отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Поддържа, че не е извършено посоченото нарушение, както и че районния съд не е обсъдил всички представени доказателства. Претендира, че не е спазен срока по чл. 34 от ЗАНН. Иската отмяната на обжалвания съдебен акт и постановяване на друг по съществото на спора, с което да бъде отменено издаденото Наказателно постановление.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез процесуалния си представител поддържа доводите изложени в касационната жалба. Претендира разносните по делото.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, моли да се остави в сила решението

на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите С. и Д. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани писмени доказателства, свързани с касационните основания.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като във връзка с приложението на материалния закон съдът намира следното:

От събраните пред районния съд доказателства по безспорен начин се установяват следните факти:

В резултат от извършена на 10.11.2017 г. проверка, обективирана в протокол за извършена проверка от същата дата, на касатора били дадени редица предписания, сред които и Предписание № 1: „работодателят да осигурява на работещите на длъжност „шофьор на автобус“ непрекъсната седмична почивка, която не може да бъде по-малко от 36 часа при сумирано изчисляване на работното време, съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 2 КТ“. Дадените предписания имат преустановителен характер и са с начало от 11. 11. 2017 г.

В хода на последваща проверка от 14.09.2018 г. и 03.10.2018 г. били представени работни дневници за периода от м.01.2018 г. до м.08.2018 г. При преглед на същите за лицето Н. С. Д., на длъжност „шофьор на автобус“ било установено, че същият е полагал труд от 20.08.2018 г. до 31.08.2018 г. вкл. т.е. през 12 последователни дни, без работодателят да му осигури непрекъсната междуседмична почивка, не по-малко от 36 часа.

На 03. 10. 2018 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение на [фирма], [населено място], в качеството му на работодател, като нарушението било квалифицирано като такова на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда. Актът бил предявен за запознаване със съдържанието му и връчен на представител на нарушителя, след което е издадено и обжалваното наказателно постановление.

При тези факти Софийски районен съд е приел, че е извършено твърдяното административно нарушение, което е формално, на просто извършване и е потвърдил издаденото наказателно постановление.

Настоящата касационна инстанция изцяло споделя изложените от районния съд правни изводи.

В тази връзка са неоснователни доводите в касационната жалба, че СРС не се е произнесъл по всички наведени доводи при оспорване на издаденото НП. Напротив от страна на СРС е извършен анализ на събраните по делото доказателства и въз основа на тях се е произнесъл по наведените от страната доводи за незаконосъобразност на издаденото НП, както и служебно е преценил съответствието му с материалния закон и спазването на процесуалните правила по издаването му.

Касационната инстанция намира, така изложените от СРС мотиви за правилни и законосъобразни.

Видно от доказателствата по делото, [фирма] не е изпълнило задължително предписание № 1, дадено му с Протокол за извършена проверка, 10.11.2017 г., като срокът за изпълнение е бил до 11. 11. 2017 г. След извършена последваща проверка, контролните органи са установили, че даденото предписание относно непрекъсната седмична почивка, която не може да бъде по-малко от 36 часа при сумирано изчисляване на работното време, все още не е изпълнено. Съставът на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролния орган за спазване на трудовото законодателство. Субект на нарушението е всяко лице, което е носител на задължението, възложено с предписанието. Неизпълнението на предписанието, установено при последваща проверка, документирана с Протокол от 14.09.2018 г., е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ. Като адресат на предписанието касаторът е и субект на нарушението, поради което отговорността му е реализирана правомерно.

Съгласно разпоредбата на чл. 404, ал. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и чл. 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки, като съгласно т. 1 от нормата такива са и задължителните предписания на работодателите. В чл. 405 от КТ е указано, че тези принудителни административни мерки /в т.ч. и задължителните предписания/ подлежат на оспорване по реда на АПК. В този смисъл, дадените задължителни предписания имат характера на индивидуален административен акт и подлежат на самостоятелен контрол. В настоящия случай липсват доказателства, така дадените от контролния орган предписания да са били оспорени, поради което следва да се приеме, че същите са влезли в сила и подлежат на изпълнение. След като не са били изпълнение в указания от контролния орган срок, безспорно [фирма], като работодател е осъществил състава на административното нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ, съгласно който текст, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. В тази връзка са неоснователни доводите изложени в касационната жалба, относно друг ред за изчисляване на работното време и почивките, тъй като тези доводи е следвало да се изложат при оспорване на дадените предписания. При положение, че безспорно е установено неизпълнение на дадените предписания, то е и осъществен състав на конкретното нарушение.

Съдът намира за неоснователни и доводите за нарушение на сроковете по чл. 34 от ЗАНН. За да бъде образувано административнонаказателно производство следва да бъде безспорно установено извършено нарушение. В случая, неизпълнението на даденото предписание е констатирано при повторна проверка, резултатите от която са обективирани в Протокол изх. № ПР1830302/03.10.2018 г. Едва след нейното приключване е установено неизпълнението на даденото предписание, поради което АУАН е издаден в законоустановения срок, съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗАНН.

Касационната инстанция също така намира че посочването на имената на различни работници в протоколите от извършените проверки и в АУАН не са основание за

отмяна на НП. Даденото предписание касае всички работещи на длъжност шофьор на автобус, поради което надвишаването на законоустановеното седмично работно време от което и да е от тези лица представлява неизпълнение на даденото предписание.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, като законосъобразно, обосновано и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019 г.), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решението от 07. 02. 2020 г. по НАХД № 8056 / 2019 г., Софийски районен съд, Наказателно отделение – 104-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. – [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.